

jasno izriče i ističe: *pouzdanje* u Mariju. Nije li ona savladala sve neprijatelje, brojne i silne? Ne će li zar odsada? „Dok imamo Mariju, ne bojmo se ništa.“ — epifonem, geslo, što ga dovikuje jedno stoljeće drugomu; dosada već dvadeset puta. Ili što je kadro da nam utisne veću ideju o moći i dobroti Marijinoj nego slavna i dična povijest neprekidne njezine pomoći u svim nevoljama kršćanstva? A maiori ad minus: ne će li onda doteći i za naše vlastite, mnogo sitnije nevolje i potreboće! Kada ptica visoko u zraku kruži, zar je može pogoditi lovac? Tako je i s dušom. Ako se na krilima nade i pouzdanja vine k Mariji, sigurna je od strelica. Marija hoće da pomogne, Marija može da pomogne.

„Maria — via.“ povedimo se za Marijom! Zadojeni velikim duhom njezinim, prožeti plemenitim mislima njezinim revnujmo za vremenito i vječno dobro kršćanstva. Ne mislimo samo na sebe nego i na bližnjega; ne trudimo se jedino za svoj spas nego i za *opće dobro*. Ah imajmo srca i za druge! To je proslava Božja na veliko, to pravi, *kršćanski altruizam*. A mi to i možemo. Valja nam na to misliti i ne zaboraviti. Molitva djeteta Božjeg obuhvaća sve interese kuće Božje, dotječe za sve. Ta ono ima i pravo i dužnost i moć. Nadimo se samo često kod Marije, majke kršćanstva, i preporučimo joj toplo, zagovarajmo krepko sve interese Crkve Božje. Nijedna molba nije joj milija; nijedna po nas uspješnija.

Travnik.

J. Predragović D. I.

PROCESIJA.

On ulicom je prošao

Uz djeva pjev.

„Hosanna!“ mu je klicao

Sto oči sijev.

A povorka je velebna,

Uz posmjech nov,

Na koljena sva padala

Na blagoslov.

Zagreb

Tek oni dalje stajahu,

Ko oblak mrk,

I pogrde govorahu,

Ko muha zvrk.

A jednom bar je prošao

Kroz svijeta tijek,

Ta blatna srca ranio

Za nauvijek.

Josip Vrana.

„DOBRA“ MOLITVA.

(Mathies-Stržić.)

Da dobro moliš, nije od potrebe da budeš uznesen u sedmo nebo. I ne treba da moliš za ekstazu, jer bi to bila tašta drskost. Neka ti je dosta, ako je kod tebe tvoj vječni Otac, ako vječna Riječ govori tvome srcu, i ako Duh Sveti, Gospod i darivalac života svojim žarom grije dušu tvoju. Ako trojedini Bog kraljuje u tvom srcu, bogatiji si, nego kad bi sva nebeska tjelesa sa svim svojim bajnim tajnama kružila u dubini tvoga binstva i u njemu se odsijevala. U molitvi promatraš veća čudesa, nego ih može dati preobilati svijet faune i flore. U molitvi pouzdanije i dublje zavi-

ruješ u zagonetke filosofije i u tijek svjetske povjesnice, nego kad bi cijele knjižnice znanja proučavao i cijeli se svoj vijek bavio vrelima. U molitvi postaje ti jasno, *zašto* se moraš boriti i *kako* ti se valja boriti. U molitvi spoznaješ, kako je sve zemaljsko slučajno, nesavršeno, prolazno, i počinješ živo težiti za najvišom dobrotom, mudrošću i ljepotom. U molitvi gledaš zemlju, a naročito svoje poslove na ovom svijetu u osobito jasnom svijetlu. Ili ako u drugu ruku pravo ne shvaćaš svijet, ljude i svoje dužnosti, tad ćeš u molitvi barem ozbiljno i pošteno nastojati da spoznaš sve ono, što za spasenje treba. A to nastojanje ojačat će te u borbi za život, koja za kršćanina nije ništa drugo nego priprava za nebo, za ono radošno stanje duše, u kojem će najveće dobro, neiscrpljivo bogatstvo, biti tvoj dio i baština.

Ako dobro moliš, tad dobro i radiš. Ako dobro moliš, tad dobro i trpiš. Ako dobro moliš, tad i umjereno i pošteno uživaš one radosti, što ti ih daje dobrota Božja. Ako dobro moliš, tad će tvoje srce mnogo rjeđe posezati za onim užicima, što su čovjeku zajedničke sa životinjama ili po kojima čovjek postaje pače niži od životinja, kad se nižemu podaje rafiniranošću duha svojega. Ako dobro moliš, tad ćeš svako stvorenje cijiniti kako treba, a Stvoritelja samoga nada sve.

A dobro moliš, kad onako iskreno, onako ozbiljno, onako ponizno i onako pouzdano s Bogom općiš, kako možeš ončas, kad moliš. Bog ne zahtijeva, da budeš drugačije sabran nego onako, kako možeš. Svakako smije od nas iskati, da se svojevolumno ne zabavljamo drugim mislima, kad stupamo preda nj. Riječ „Njegovo Božje veličanstvo“ treba da te opominje, da u molitvi općiš s onim, prema kome je svaka druga veličina i dostojanstvo šaka prašine. Stoga nas i svjetuju učitelji duhovnoga života, da se pitamo prije nego ćemo moliti: „Što ćeš da radiš sada, dušo moja?“ A poslije molitve treba da se ispitamo, *kako* smo molili. I u molitvenom životu — ili bolje, baš u njemu — napreduje se bez prestanka i neprekidno se teži za višim. I veliki Sveci nijesu odmah naučili moliti. Bog je dopuštao, da su se i te kako mučili, prije nego im je očitovao svoju nazočnost ili napunio njihovo srce utjehom, mirom, radošću. Bog je mnogima pače zakratio začas svaku utjehu u molitvi, jer onaj, koji moli, treba da bude Bogu i onda vjeran, da Boga i onda traži, kad je Bog naoko daleko od njega, kad se čini, da Bog šuti kao u vječnoj tami.

Ako dobro moliš, tad čekaš svijetlo, dok ga Bog u tebi ne upali.

Ako dobro moliš, tad zbog svakoga neuspjeha karaš svoju slabost i s tim većma tražiš pomoć odozgo.

U duši svojoj možeš da unaprijed osjetiš i pakao i nebo, ako dobro moliš. Jedno i drugo je milost. Vječne muke treba da *ne* kušaš, zato ti često pali grudi kao odsjev one strahotne duševne nevolje. U vječnu radost treba da uđeš, zato te katkad zove Gospod svojim slatkostima.

U molitvi treba da osjećaš bilo svim bićima, treba da naučiš razumijevati bolove i radosti svih stvorova, treba da iskusiš breme zablude i težinu krivnje, ali treba da ti i odlane, kad misliš na neograničenu ljubav i milosrđe onoga, koji ti je dao da moliš. Uprav zato, da nađeš njega i u njemu sve. Ako dobro moliš, ostavit će te mrak, što je oko tebe i naročito u tebi. Iz sjena, što će padati, pokazat će se pred tvojim unutrašnjim okom blistav hram, koji će sve ljepše sjati u sunčanom svijetlu Božje milosti, što ga dulje budeš molio. I srećan onaj čas, kad opaziš, da je ona građevina Božja, duša tvoja, neumrla — hram Duha Svetoga. Tad ćeš slaveći moliti Boga u njegovu svetom Sionu.

Onaj čas obnovit ćeš Jehovi, zavjetnome Bogu tvome, svečanu zakletvu, da se odričeš đavla i sve njegove slave i svih njegovih djela.

PABIRCI.

„Da.“

„Samostalni gospodin traži sobu,“ čitamo često u novinskim oglasima. A kako je malo te gospode, koja bi uistinu bila *samo-stalna!* Velika ih je većina, te nemaju ni snage ni volje, da bi i onda ostali uz svoj „da“, kad se drugovi, moda ili javno mišljenje izjave za „ne“. Oni dobiju vrtoglavicu, čim nema uz njih nikoga, na koga bi se mogli nasloniti. Njihov „da“ utone im u grlo kao ribar, kad ga vodeni duh povuče u dubinu. Ko je još nevješt borbi sa silom društva, neka motri sam na sebi, kako treba tek nekoliko podrugljivih, jačih, hladnih lica, pa da slome moć i sigurnost našeg istupanja za neomiljene nazore ili osobe. Kako je mladim ljudima, ozbiljnog pravca, čestoput teško da ostanu sami sebi vjerni, kad zapadnu u kolo, gdje one što nisu pristalice „slobodnih nazora“ i „slobodnih običaja“, drže glupacima, djecom i filistrima! A ipak za značaj i za volju nije ništa vrednije, nego da upravo ondje, gdje samo suprotno imponuje, neustrašivo ispovijedamo ozbiljne nazore i zdrave principe — pa ne bilo baš drugo nego da među samim pivopijama naručiš čašu mlijeka. Ali ovo mlijeko nek dođe tamo kao torpednjača u tuđu luku, s ponosnom zastavom i sa svijetlim topovima. Mnogi se i odvaži pa naruči svoju čašu mlijeka — ali tek što ona čaša dođe preda nj, odmah se vidi: to je lađa bez topova; manjka joj čvrsti, duboko promišljeni, teški „da“, koji bi prisilio sve podrugljivce da štuju ono mlijeko, i da ono sebi osvoji ondje dolično mjesto. Na mjesto ovog „da“ ušuljao se polovični „da“, a iz izraza lica odsijeva molba za oprostjenje; izraz lica otkazuje povjerenje vlastitom uvjerenju i polagano ulazi polovični, nesigurni „ne“. I prije nego se poručivalac mlijeka i ogledao, s njegovim se mlijekom pomiješalo pivo. A tome nije kriv niko nego on sam, jer se u njegovoj duši još uvijek miješalo pivo i mlijeko, i jer još ne bijahu odlučno odijeljeni — nadoše se evo i na stolu ujedno.